

“Mirant amunt”;
Pale di San Martino (Dolomites).
Tornàvem d’una escalada llarga i
durant tot el dia els únics
companys de viatge havien estat
la roca i el cel. Quan vaig veure
aquesta imatge, vaig pensar que
resumia molt bé les sensacions
d’aquell dia: pujar una paret per
sentir l’infinnit damunt nostre...

MUNTANYISME VISUAL (I)

Atrapar l’instant

Aquest article —i la segona part que es publicarà properament— no pretén ser un curs de fotografia. És un convidat per descobrir el meravellós ambient de la muntanya, principalment dels seus aspectes menys “cridaners”. La bellesa d’una flor, la vida efímera del gel, el moviment de l’aigua o la força de la natura poden fer d’una senzilla passejada una experiència única, tan intensa com assolir un cim o encadenar una via. Una altra història serà plasmar totes aquestes sensacions en una fotografia...

Com a fotògraf, sovint tinc l’oportunitat de mostrar els meus records en públic i descobrir quins efectes provoquen les meves imatges en la gent. És enormement gratificant veure com moltes vegades els espectadors resten sense paraules, colpits per una emoció que no està lligada necessàriament a la fotografia en qüestió, sinó més aviat a un record amagat que aquesta visió ha fet ressorgir. Els comentaris que m’arriben parlen de circumstàncies equivalents a les meves, viscudes en altres llocs o moments i quasi mai lligades a una conquesta èpica; no cal ser un “fora de sèrie” per veure coses inusuals.

Una estesa creença popular imagina els fotògrafs de muntanya com a éssers asocials que viatgen a indrets remots en condicions quasi inhumanes per obtenir imatges excepcionals. Res més lluny de la realitat: la major part de les vegades es tracta només de saber veure l’entorn en lloc de limitar-se a *mirar-lo*. A la muntanya, si hom sap escollir l’instant precís i el lloc idoni, les possibilitats de trobar coses extraordinàries són tantes que no cal que hi hagi un sol enlluernador i un cel blau. Al contrari, quan les condicions meteorològiques semblen més adverses, l’ambient d’alta cota ofereix els espectacles més suggestius. Òbviament, si el nostre objectiu és tan sols el cim, una prestació física o una competició important, molts dels moments passaran desaparebut pel camí, ignorats.

Personalment m’agrada creure que existeix un *montanyisme visual* que intenta captar tots els aspectes d’una excursió o ascensió sense renunciar necessàriament a objectius esportius d’alt nivell. Un tipus de montanyisme a l’abast de tothom, però que requereix un entrenament específic. Els ulls, el cor i l’ànima han d’entrar en sintonia per descobrir quin és l’element que ens ha colpit i ha obligat a aturar-nos per contemplar una escena, un paisatge o un detall. La capacitat d’experimentar una emoció i retenir-la en la pròpia ment no és exclusiva del fotògraf. Aquest es diferencia de la resta de mortals per l’estra-

La Prenyada (Montserrat). Lligada als meus inicis d’escalada, vaig haver de tornar-hi algunes vegades per descobrir quina llum exaltava millor les seves formes i ressaltava el llarg diedre per on transcorre una de les vies clàssiques que pugem al cim.

Regió d’Aguilles (Montserrat). Els primers raigs de sol van arribar just quan la boira començava a desaparèixer. Juntament amb els elements de la terra, durant uns instants tots ells van formar una combinació màgica.

nya passió de carregar una quantitat exagerada d'estrís tecnològics. Les oportunitats que el món natural ofereix estan lligades a la recerca personal i a la voluntat de viure sensacions noves que moltes vegades no ens arriben mitjançant els ulls, sinó pels altres sentits. Ser conscients d'això significa comprendre que una imatge és només la clau que obre la porta a un univers d'emocions, viscudes o simplement desitjades.

Per practicar el muntanyisme visual, però, cal pensar que a cada pas un nou món s'obre davant nostre i ens espera ple de sorpreses. Cal estar disposats a sortir fora, tenir paciència, sortir de nou i no veure res... Cal, sobretot, viure amb els ulls oberts.

LA LLUM

A la muntanya la llum ho és tot i no és res. Tot perquè gràcies a ella veiem el relleu del terreny, les preses de la roca, el company, el camí. Tot perquè n'hi ha prou amb un raig de sol per sentir escalfor i desig de continuar endavant. Res perquè quan no hi ha llum també el nostre ànim s'enfosqueix i enyora l'albada d'un nou dia.

Poques coses són tan omnipresents en la nostra vida com aquestes màgiques ones parado-

xalment ignorades fins que, per un motiu o altre, desapareixen. Veiem la llum com una cosa normal que sempre hi és, encara que cíclicament s'amagui. No ens fixem en els canvis que es produeixen durant el dia, però sobretot no veiem com afecten l'entorn. Seria fantàstic poder passar una llarga temporada en el mateix lloc per contemplar les variacions de l'ambient segons l'hora del dia i l'època de l'any.

Qui va a la muntanya tot això ho sap, però molt sovint defuig l'alba i el capvespre per evitar la poca claror i els riscos. I qui realitza una activitat durant moltes hores i necessita sortir de nit, sovint no s'adona de l'arribada d'un nou dia, concentrat com està en la "feina". És una llàstima perdre's aquests moments perquè són els més interessants de la jornada i el món s'hi presenta amb una cara diferent. Jo m'he obligat a matinar. Tot i que els anys d'experiència no han fet més agradable el tràngol, quan el sol surt darrere l'horitzó tota la son desapareix i el meu esperit s'il·lumina amb el món. I al capvespre sempre arribo tard a sopar, entretingut comestic a aprofitar els últims raigs de l'astre rei encara que només sigui per sentir-los damunt la pell.

Si aprenem a veure la llum com una cosa "física" que modela el nostre entorn, a seguir-la

per veure on toca el terra o a intuir quan una ombra s'interposarà en el seu camí, descobrirem que és molt fàcil trobar situacions extraordinàries, guiats de la mà d'aquesta senyora invisible que fa visibles totes les coses. Descobrirem que hi ha una llum freda i una de calenta i que el contrast entre totes dues és màgic. Que la llum difusa és ideal per detallar l'interior d'un bosc; que al migdia les ombres no ajuden a trobar la via d'escalada; que el sol i la lluna poden conviure en el mateix cel i en el mateix moment...

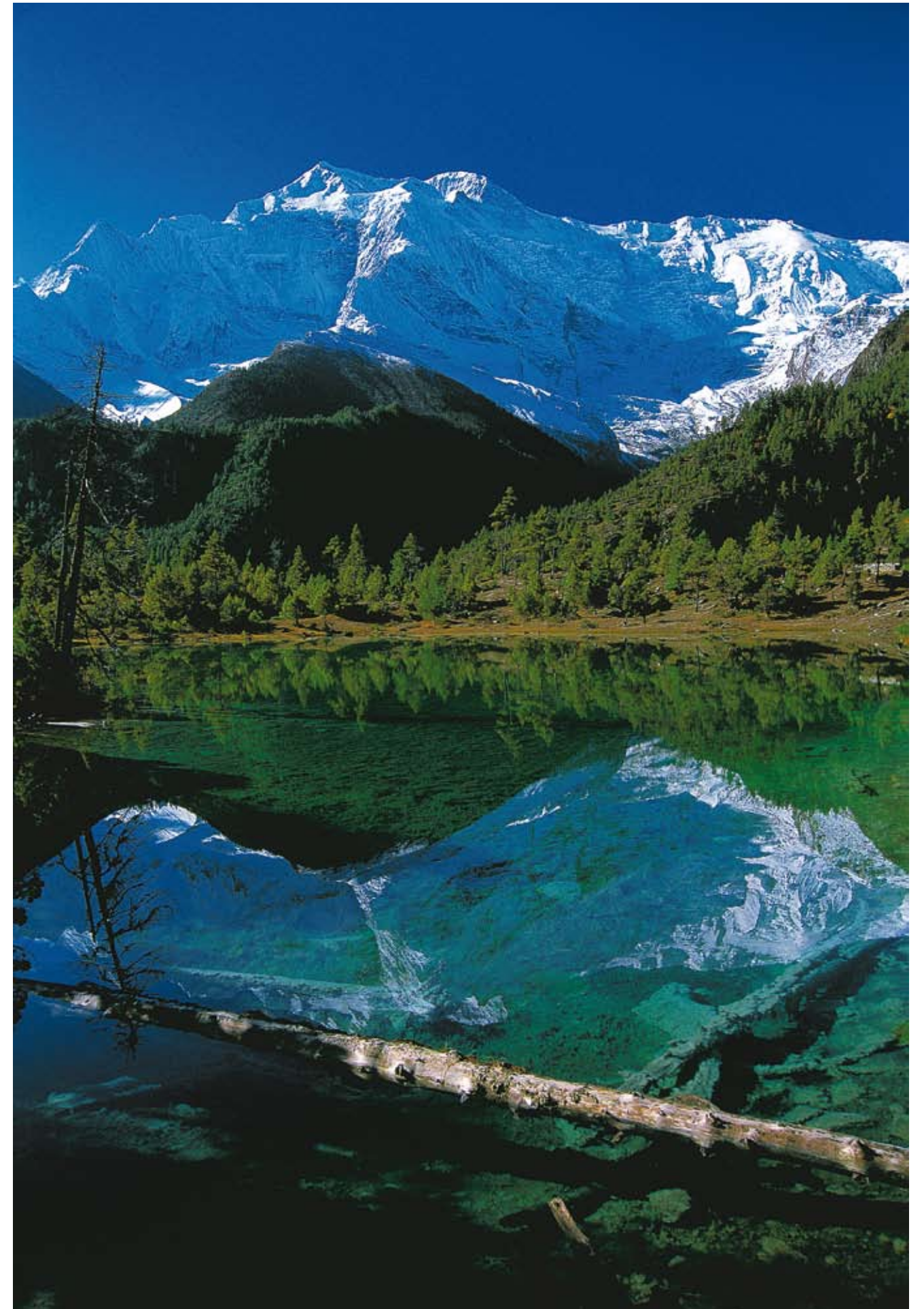
Passejar entre la boira pot semblar un acte inútil. Però si ens esforcem a buscar-ne els límits, trobarem situacions plenes de misteri on la llum juga un paper fonamental. I si decidim fer bivac en un cim en comptes de dormir en un refugi, a part d'enyorar les comoditats d'un llit tou, veurem com també hi ha colors abans i després de la sortida del sol.

LA TERRA

Vaig assaborir realment la terra en el darrer viatge a l'Himàlaia, a la regió del Ladakh, on l'absència quasi total de vegetació em va oferir la possibilitat de veure els colors primordials del sòl. Sense filtres, sense arbres ni plantes, sense cases. Sense res que amagués la nuesa del terreny. Anava preparat pel mal d'al-

Una altra sortida de sol, en aquest cas sobre el massís de l'Annapurna. La lleugera humitat de l'aire va fer que els raigs de sol es mostressin més clarament que en un dia clar i seré i jo vaig tenir la sort de poder-ho veure.

Estany a prop de Pisang (Nepal). Una clàssica imatge de postal, però que ningú no veu perquè la volta de l'Annapurna passa per la part oposada del llac. La decisió de desviar-se per contemplar el reflex de la muntanya a l'aigua va compensar amb escreix la caminada afegida.

tura i per l'encontre amb una cultura mil·lenària, però em va impressionar moltíssim la varietat de formes i colors de les muntanyes. Tant que a meitat del *trekking* ja mirava més cap avall que no cap amunt, i no és que els cels del Ladakh siguin precisament lletjos...

Un amic fotògraf que també havia estat en aquest racó de món tenia una sensació completament diferent: a ell el paisatge li havia semblat monòton. Preferia la presència de vida vegetal i els seus ulls no havien trobat res

d'interessant en aquell indret desolat. La veritat és que en les nostres latituds tan colonitzades costa trobar grans espais sense plantes o conreus. Però precisament l'absència de flora exuberant ens ajudarà a comprendre el substrat sobre el qual creixen totes les formes de vida del nostre planeta. Si viatgem allà on la Terra mostra els seus orígens, els volcans, veurem quina varietat de formes i colors és capaç d'oferir la natura. L'Etna, a Sicília, n'és un exemple excel·lent; realitzar-ne el *trekking* suposa una experiència incomparable.

Des de sempre he freqüentat el massís de Montserrat; primer ho vaig fer com a caminant, més tard hi vaig anar com a escalador, però sempre hi he acudit com a fotògraf; és a dir, com un infant que s'atura a cada pas perquè tot li sembla extraordinari, màgic. I les roques del Montserrat de màgia en tenen molta! Potser és aquest lligam d'afecte amb les seves formes capritxoses el que m'ha ajudat a veure sempre la terra d'una manera diferent, a considerar-la com una entitat amb personalitat pròpia.

EL CEL

Una senyora, després d'assistir a una de les meves projeccions, va comentar que li havien agradat molt els cels de les meves imatges, que li havien donat una sensació d'espai, de llibertat. Vaig a la muntanya precisament per sentir aquestes emocions, per estar en un lloc obert i veure l'horitzó. Per descobrir des del cim que els meus ulls i el meu esperit poden viatjar més enllà del que veuen els ulls i així somniar en altres ascensions i viatges. En aquests moments el cel esdevé l'element pre-

dominant. Potser perquè és infinit, potser perquè cada vegada és diferent...

Quan vaig començar a sortir a la muntanya mirar cap a dalt era tan sols per saber si plouria o no. El cel blau i net era sinònim de tranquil·litat i alegria. Ara, en canvi, busco l'abans i el després d'una tempesta perquè sé que hi puc veure coses extraordinàries. M'espanten els llamps i trons només quan he de realitzar una activitat difícil, on el temps estable ajuda enormement a tornar sa i estalvi a casa. Però és

quan plou que començo a preparar-me per sortir: l'arc de Sant Martí, els núvols de colors i altres sorpreses m'esperen amb les últimes gotes d'aigua.

Naturalment no em quedo a casa en un dia assolellat, però sé que l'excursió perdrà una mica del misteri i la incertesa que s'amaguen en els moments "agitats". Reconec que no és fàcil ser optimista quan plou, com quan durant un curs fotogràfic a les Dolomites vam arribar xops al refugi i els participants pensaven no-

Sortida de sol des del cim de la Marmolada (Dolomites). Després d'una nit freda l'alba va portar un regal tan increïble com inesperat, que va durar només uns instants. La resta del dia va ser rúfol, però és que amb això no calia res més...

"Presències". Aquesta imatge m'agrada particularment, no tan sols perquè demostra que amb boira es poden fer fotografies, sinó perquè transmet una sensació de misteri que jo sempre he percebut en les meves excursions a Montserrat.

"Quan bufa el sol"; Monte Rosa (Alps).

No he tornat a veure mai més res de semblant. Aturar-me, malgrat el fred, a disparar aquesta fotografia on tots els elements es combinaven perfectament ha quedat gravat perennement a la meva memòria.

Culfreda (Pirineus). Capficats en el paisatge, moltes vegades no ens adonem del que tenim sota els peus. Només cal abaixar els ulls i tocar la terra per intuir-hi un món nou, sovint extraordinari.

més a escalfar-se el cos i la panxa. Abans d'acabar el sopar, el cel es va obrir i vaig sortir corrents a fora davant la sorpresa dels comensals. Al cap de poca estona tothom havia oblidat la gana i estava disparant fotografies a tort i a dret. Aquelles van ser les millors imatges de tota la setmana.

L'AIGUA

Aigua, vapor d'aigua, gel, neu, cristalls de neu... Pocs elements de la natura presenten formes tan diferents i suggeridores com l'aigua. Els miralls dels llacs, els dibuixos dels núvols, les construccions gelades, els mantells blancs i els reflexos multicolors es deuen tots

ells a la feliç unió de dos àtoms d'hidrogen i un d'oxigen. L'aigua dóna la vida, tant a la muntanya com a la imaginació d'un fotògraf espavilat. No cal anar molt lluny per descobrir els seus efectes sorprenents: la rosada del matí o una nevada fresca canvien completament l'aspecte del paisatge; l'arc de Sant Martí (o la seva versió completa, l'espectre de Brocken) neix de l'encontre efímer entre la llum i l'aigua; la boira és senzillament un núvol mandrós i juganer, mentre que la combinació de vent i cristalls de neu crea efectes moltes vegades surrealistes.

Si a tot això hi afegim el fet que moltes vegades aquests elements es mouen i es modifiquen, descobrirem que podem tornar centenars de vegades a un lloc sense repetir-nos, encara que l'indret sigui a prop de casa. El que hi observarem dependrà sempre d'allò que pretenguem, del nostre desig de buscar en el que ens envolta una part de nosaltres mateixos.

Quan no ens limitem a pensar en l'aigua com el líquid que omple la cantimplora o en la neu com un pendent on lliscar i busquem la seva combinació amb la llum, haurem donat els primers passos cap al muntanyisme visual. Una activitat que, a diferència per exemple del col·leccionisme de vuit mils, no té un punt d'arribada. Lluny de deprimir-me, això m'encoratja a sortir sovint a la muntanya per viure-hi noves emocions, noves visions... **M**

Fior de card al Pirineu. Havia vist, la tarda del dia anterior, que el prat a la vora del refugi era ple de possibilitats fotogràfiques, però vaig esperar les primeres llums de l'alba per aconseguir aquesta imatge, una de les meves predilectes en tema de flora.

MUNTANYISME VISUAL (II)

El poder del detall

Hi ha definicions de *natura* que n'exclouen allò que és humà, mentre que d'altres conceben les persones i les seves intervencions com a components irrenunciables del paisatge. Aquesta segona part de l'article publicat en el número anterior continua explorant els elements de l'entorn natural, però sobretot enfoca les figures que aporten la felicitat inspiració i la justa proporció de les dimensions de la muntanya.

LA FLORA

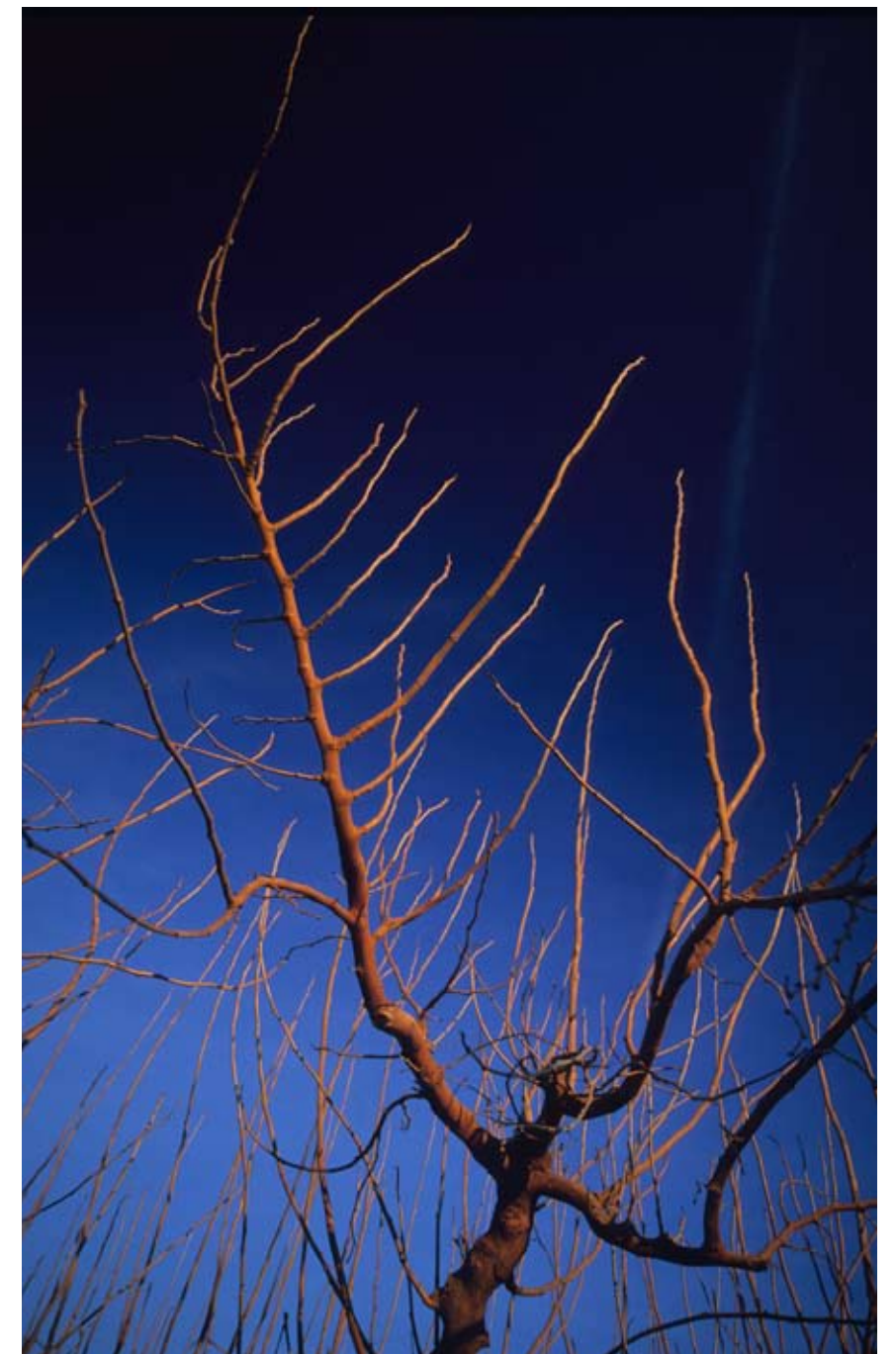
El meu avi Josep em va transmetre la passió per la fotografia i la muntanya, però de la meua àvia Teresa recordo la seva dedicació al jardí i a la multitud de plantes que l'omplien. Potser això, o potser el fet d'haver viscut la infantesa en un poble de l'interior on el canvi de les estacions és ben palès, m'ha portat sempre a observar amb curiositat i atenció la vida vegetal.

Caminar a la muntanya no és tan sols mirar cap amunt, vers el cim o l'horitzó. Significa també endinsar-se en un bosc, admirar una petita flor, apreciar els colors d'un prat... L'univers vegetal, en totes les seves formes i manifestacions, sorprèn sempre l'espectador que rarament es recorda de la varietat i bellesa de totes les espècies que omplen les serralades del món: els arbres caducifolis a la tardor, els pètals a la primavera, els matolls, les herbes o les fulles poden colpir l'espectador tant o més que una difícil cara nord...

Per apreciar completament aquest món efímer que neix, creix i desapareix periòdicament no cal ser un expert en botànica: amb una mica de sensibilitat descobrirem que després d'un dia de pluja els colors són més intensos, que les fulles vistes a contrallum s'encenen i canvien de tonalitat, que un bosc s'entén millor amb llum difusa, que els arbres no moren a l'hivern, que les flors amb la rosada es vesteixen amb perles d'aigua... Un món dins el món, a l'abast de la mà, per a aquelles persones que vulguin assaborir-lo.

Conec un famós fotògraf, Carlo de Agnoi, que recorda on creixen totes les flors de la seva regió. Encara que no en recordi llurs noms científics, sap perfectament quina espècie viu en aquell prat o l'altre, com si fossin famílies que cada any tornen a la seva "residència de primavera". Les seves imatges semblen impossibles, tanta és la delicadesa que s'amaga en aquesta societat en miniatura.

Personalment, prefereixo els arbres. Grans o petits, rectes o torturats, nus o plens de vida. Millor si es vesteixen amb els colors de la tar-

Arbre nu al Montsant. Al final d'una bella excursió vaig trobar aquest arbre a la vora del camí i els últims raigs de sol van fer la resta. Per sort era hivern i les branques no tenien fulles. Estic segur que no m'hauria aturat si el subjecte hagués estat recobert de verd.

Retrat; Prealps italians. Fins i tot l'animal més comú i banal pot convertir-se en una estrella elegant si s'il·lumina amb una llum justa i es posa davant d'un fons adequat.

Dolomites (Itàlia). El meu company fa una pausa en una via d'escalada i aprofita les condicions ideals per reflectir l'ambient d'una ascensió d'alta muntanya, lluny de la vall, però amb vistes fantàstiques.

dor, i millor encara si es troben a Ordesa, a la vall d'Estós o a la solitària vall andorrana del Madriu. Espero algun cop poder passar un mes a Irati, al Canadà o a qualsevol indret que em permeti veure totes les tonalitats càlides de l'espectre, totes juntes en un mateix bosc.

LA FAUNA

Com certes plantes, molts animals s'amaguen de l'home i cal moltíssima constància i determinació per veure'ls. No és l'objecte d'aquest article parlar de "cacera fotogràfica" perquè si ja és molt difícil veure la fauna en el seu ambient natural, penseu quina complicació suposa fer-li fotografies "decents": hores i hores d'espera, amagats en silenci, preguntant perquè la nostra presa no ens oïri i escapí abans d'arribar. Per no parlar de les nits en blanc i el cost del material específic per a aquest tipus d'activitat.

Tothom sap que és complicat veure de prop la fauna de les muntanyes. Molts animals són per natura (i amb raó!) previnguts contra l'home. Potser és per aquest motiu que, quan faig un encontre inesperat, resto quasi sempre paralitzat; una mica per sorpresa, una mica per evitar que la màgia del moment s'esvaeixi i que el "nou amic" s'espanti i marxi abans de poder-lo admirar amb calma. En altres ocasions, però, la sort ens afavoreix i podem observar amb tranquil·litat els nostres companys de viatge.

He tingut l'honor de conèixer un dels millors fotògrafs d'animals del món, Stefano Untertiner. Sopant amb ell, ens va explicar com s'ho

feia per aconseguir imatges espectaculars: vivia amb els animals durant mesos, caminava entremig d'ells durant hores, restava despert durant la nit i dormia de dia, no es canviava la roba perquè la criatura s'acostumés a la seva olor, tornava al mateix lloc any rere any...

Jo no he tingut mai la paciència de romandre immòbil en una cabana; per tant, quan la fortuna em somriu, moltes vegades ni tan sols trec la màquina fotogràfica per por que el subjecte en qüestió s'espanti i marxi corrents. M'agrada el misteri de la fauna que pobla les muntanyes i, quan aconsegueixo trobar algun exemplar, intento reflectir-ne el caràcter i l'ambient que l'envolta.

LES FIGURES

Als inicis de la meua experiència muntanyenca quasi totes les fotografies eren paisatges sense subjecte. Res d'alpinistes o altres elements que poguessin "contaminar" aquell ambient bucòlic, meravellós i extraordinari que es presentava davant els meus ulls. Només natura, en estat pur.

Malauradament, poques d'aquestes imatges transmeten les emocions que jo vaig sentir en aquell moment. La llum pot ser perfecta, la composició equilibrada i el lloc fantàstic, però quasi sempre hi falta alguna cosa. Al principi pensava que el paisatge podia parlar per si sol, però després de moltes fotografies "buides" he comprès que el meu cervell buscava sempre una figura amb la qual identificar-se. Una figura que l'ajudés a recordar que jo també hi

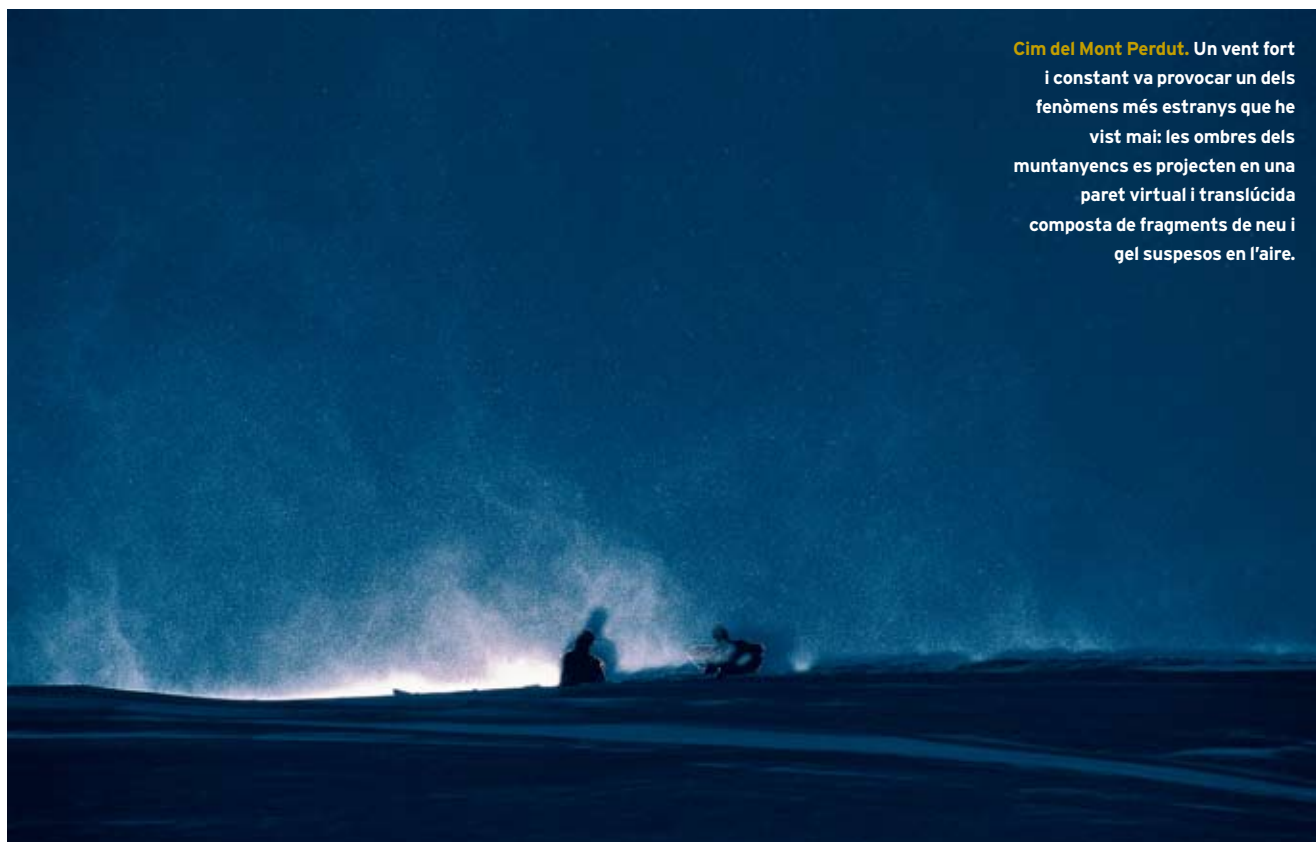
Mont Perdut (Pirineus). Mig endormiscat, vaig perdre per uns instants el camí de pujada, però aquest fet em va permetre incloure els muntanyencs a la imatge. La Lluna va ser el complement ideal.

"Sentit únic"; massís de l'Annapurna (Himàlaia). El nostre grup acabava de travessar el pont quan el ramat d'ovelles va arribar. La noia, encuriada, reflecteix perfectament el que jo vaig sentir en veure l'estranya comitiva.

Espectre de Broken; Montserrat. He cercat moltes vegades aquest curiós fenomen (apareix al racó inferior dret de la imatge), però trobar-lo a la vora de casa ha estat el millor premi a la meua constància i al meu desig de veure sempre coses noves.

Cim del Mont Perdut. Un vent fort i constant va provocar un dels fenòmens més estranys que he vist mai: les ombres dels muntanyencs es projecten en una paret virtual i translúcida composta de fragments de neu i gel suspesos en l'aire.

era, en aquell indret de somni. No cal que sigui jo mateix (condició sovint impossible), n'hi ha prou amb un amic o bé un altre muntanyenc que m'ajudi a "donar vida" a aquell instant.

A més, un subjecte que es reconegui fàcilment transmet profunditat a l'escena, indispensable en imatges de muntanya ja que la sensació d'immensitat dels grans espais naturals, sobretot quan hom els observa des d'una posició elevada, és molt difícil de transmetre en una fotografia bidimensional i de mides sovint reduïdes.

De vegades, per aconseguir aquest efecte n'hi ha prou amb un element a escala humana, ja sigui un edifici, una taula o un got. Es tracta que el nostre cervell pugui "calcular" les proporcions i es doni compte de les dimensions de l'ambient retratat. Òbviament no sempre puc, o vull, incloure una persona en els meus records, però llavors el subjecte ha de ser prou fort com per compensar "la meua absència".

En altres casos, en canvi, és precisament l'activitat humana el centre de l'atenció, i llavors tota la resta és un complement. Un complement, però, que no podem oblidar perquè estar escalant en ambient no té res a veure a fer-

ho en un gimnàs. Si volem mostrar (i sobretot recordar!) certes sensacions no podem deixar de banda l'entorn on es desenvolupa l'activitat. És per aquesta raó que prefereixo escalar crestes amb vistes en lloc de parets planes, perquè la sensació de buit que s'hi pot viure (i transmetre) és quasi sempre "doble". De fet, un dels meus millors records es troba a la cresta de Salenques, al massís de l'Aneto, i no precisament per la seva dificultat, relativament modesta, sinó pel fet de passar tot el dia grim pant amb els peus ballant sobre la roca. No tinc fotografies que em retratin durant aquella ascensió, però en tinc prou a veure els meus companys de cordada executar els passatges que jo també vaig realitzar per "sentir" de nou la rugositat de la roca.

Parlant d'escalada, vaig descobrir aviat que era molt difícil obtenir imatges representatives de la pròpia cordada. Millor ser dos grups per copsar tots els detalls, però sobretot perquè per transmetre la tensió d'un primer de cordada no podia immortalitzar el meu segon. Els meus amics s'han acostumat a exclamacions com "espera'!", "no et moguis!" o "torna enrere a poc a poc..." i ja saben que, quan vénen amb mi, una mica de "desfilada" els toca. En moltes ocasions, però, només cal anar amb

bona companyia, sense presses ni horaris, i estar atent a allò que succeeix al nostre entorn.

Molta gent creu que les meves imatges depenen del material fotogràfic que porto, però quan veuen la meua motxilla sovint es queden sorpresos de la simplicitat del que carrego. Altres persones diuen que és qüestió de sort, però he après que la paraula *sort* és només una temptativa de justificar una sèrie de circumstàncies que no es coneixen. A la muntanya, per viure-hi moments únics no cal tecnologia punta ni capacitats físiques increïbles. Hi cal voluntat, companys d'aventura i unes certes nocions de física, química, meteorologia, geografia i cultura del lloc.

Viatjar a l'Himàlaia després dels monsons, als Pirineus a la tardor o a les Dolomites a principis d'estiu significa que les possibilitats d'èxit són altíssimes. Sortir a la muntanya repetidament només pel fet de creure en la llei de les probabilitats acabarà desanimant el més optimista. Millor programar menys i millor perquè al final no compta la quantitat, sinó la qualitat d'allò que es viu...

Encara recordo la primera vegada que vaig entrar en sintonia visual completa amb un lloc: va

Monjos a la zona de l'Annapurna. Abans de viatjar a terres llunyanes em pensava que els monjos budistes vestien amb colors més aviat cridaners, però aviat vaig entendre que es posaven, senzillament, els colors de la terra.

ser durant el descobriment de les valls d'Ordesa, una tardor d'ara fa ja quinze anys. Cap de setmana llarg, quatre amics, itinerari ben estudiat, ascensions interessants en programa, temps meteorològic estable... El primer dia no vaig "veure" res, però a partir del segon tot va ser un seguit d'imatges meravelloses: efectes naturals mai vistos abans (ni després!), combinacions de colors fantàstiques, figures perfectes... Tot semblava posat al seu lloc expressament, com si algú em volgués regalar l'espectacle. Tot era fàcil i només calia mirar al voltant per trobar quelcom d'extraordinari. Algunes de les meves millors fotografies de sempre es remunten a aquell cap de setmana.

Reconec que no es fàcil trobar aquest "estat de gràcia", sobretot perquè depèn moltíssim del nostre estat d'ànim, però quan el món que ens envolta es posa d'acord amb el nostre univers interior i els elements de la natura (llum, cel, terra, aigua, flora, fauna i persones) es combinen entre elles de forma inusual, descobrim

que el nostre planeta és un lloc sorprenent capaç de regalar-nos emocions indescriptibles.

Com en el meu segon viatge a l'Himàlaia, en companyia de dos amics meravellosos i d'una pedra al ronyó que de tant en tant es feia sentir, però que no podia mai enterbolir l'espectacle de vint-i-un dies al voltant del massís de l'Annapurna. Tres setmanes on a cada pas s'obrien nous panorames davant els ulls, incrèduls amb tanta bellesa. Des del verd dels arrossars a l'aire enrarit de l'alta cota; des de la gent del lloc als cims nevats de muntanyes sense nom... Una amiga que hi havia estat en un altre període de l'any no havia vist quasi res perquè els núvols cobrien sempre el cel. Qüestió de sort? No, senzillament elecció justa de l'època de l'any, basada en la lectura i els coneixements adquirits.

Hom podria creure que els països llunyans o les muntanyes altes són millors per admirar "efectes diferents", però no és ben bé així. Jo

Cabra salvatge a Montserrat. Un dels millors encontres que he fet mai, sobretot perquè el protagonista no es va moure en tota l'estona, segur com estava separat per un dels clàssics avencs montserratins. Vaig tenir temps fins i tot de canviar objectiu i esperar que es col·loqués en posició.

he trobat, a la vora de casa, el que he buscat a milers de quilòmetres de distància... Era hivern i el meu programa preveia una passejada solitària a Montserrat. Les previsions pronosticaven un cel serè, però abans de l'albada, cap rastre d'estrelles. Després d'uns instants de dubte vaig decidir sortir igualment. Durant tot el viatge em vaig repetir que estava perdent el temps, però una veueta interior m'empenyia a continuar. Vaig aparcar el cotxe al peu de la paret nord i vaig començar a caminar entre la boira. Pujant lentament vaig arribar al límit on la boira quedava sota els meus peus i el cel blau d'un dia net i clar damunt el meu cap. Entremig, la meua ombra, envoltada d'un arc de Sant Martí perfectament circular es projectava damunt la catifa blanca de núvols que cobria la plana. Havia trobat un espectre de Broken i ho havia fet en el meu estimat Montserrat. Aquell dia cap escalada, cap cim ni cap viatge a terres llunyanes podia ser més gratificant que aquells instants de muntanyisme visual... **V**